

פרשת-תזריע

מצוות ברית מילה

וביום השמיני ימול בשר ערלתו שואל אור החיים מדוע נכתב בפרשה הפסוק ביום השמיני וכו', מדוע לא נכתב בפרשת לך שם מוזכר ענין ברית המילה באריכות ומתוך אור החיים, כיון שאם היה נכתב בפרשת לך לך היינו אומרים שמילה אינה דוחה שבת, שאף שקיים אברהם מצוות שבת אינו מכח צווי משמים, אבל אחרי מתן תורה שקיבלנו את השבת והתורה אומרת ביום דורשים הז"ל ביום אפילו בשבת זה מלמדנו שמילה דוחה שבת, למדנו מכאן על מעלתה הגדולה של מצווה מילה שדוחה את יום הקדוש יום שבת

כתב מנורת המאור פ"ו ועוד מצינו בפרש"י: גדולה מילה, שעמה חתום בפרש"י ישראל שמו של ע"י: בנחיריים דמות ש ובזרוע דמות ד, וכשהיד כפופה כשאר עקב ב-ד' לא נפסלת האות במילה דמות י [אבל הגוים שהן ערלים אין להם פי אם בנחיריים ש ובזרוע ד ואינו אלא שד בלבד]. והישמעאלים אינם בקל זה, [שאינם עושים פריעה כיוון שמל ולא פגע כאלו לא מל. ופריעה בגימטריא ש"סיה. נמצא, שמי שיש בו פריעה כאלו קיים ש"סיה מפות לא תעשה. גדולה מילה, ש בנחיריים הקדוש ברוך הוא שומע תפלתן של ישראל. וזכר לדבר, מה שאנו אומרים בתפילה: "כי אתה שומע תפלת כל פה". ואינו שומע פה דגוים, אלא של ישראל בנכות המילה. פ"ה בגימטריא מילה, רוצה לומר, שומע תפלת כל מהול. וזהו ודאי כי מאחר שישאל גלו בין העמים זמן רב, היו קלים לולי השם יתברך שומע תפלתם ועונה להם בעת צרתם. עכ"ל

כתוב במדרש רבה יט אות ה עם ישראל יצא ממצרים בזכות דם הקורבן פסח ודם ברית מילה שנאמר ואומר לך בדמייך חיי ואמר לך בדמייך חיי פעמיים כתוב בדמייך חיי רב שניאור זלמן מליאדי מציין כי המספר שבע מסמל את הטבע (שבע ימות השבוע, שבע הספירות האלוקיות בהם נברא העולם) ואילו המספר שמונה מסמל את מעל הטבע, מקור הניסי והעל-טבעי. ברית המילה מקשרת את הנימוק עם האלוקים בברית שהיא על-טבעית ואינסופית. [לקוטי תורה ויקרא, כ]

במסכת פסחים דף קיד. כותבת הגמרא שבעה חיי מנודים לשמים ואחד מהם מי שאינו מיסב לחבורת מצוה והסביר שם תוס ד"ה ואין מיסב שהכוונה לסעודת ברית או נישואין [והוא שיש שם בני אדם מהוגנים], הרמ"א פסק זאת להלכה יו"ד סימן רסה סעיף יב, והסכימה לכך מצינו בספר "מעם לועז" (פרשת לך, פרק י"ז) שהביא בשם השל"ה הקדוש, שמוש שבסעודת נישואין בשעת החופה - נמצאת שם השכינה הקדושה [וכמו שכתב בזהר הקדוש, פרשת תרומה, דף קס"ט ע"א]. ולכן צריך לעמוד בחופה וכן בסעודת הברית - נמצא שם אליהו הנביא בכבודו ובעצמו [וכמו שכתב הטור (יורה דעה, סימן רס"ה) בשם המדרש. וכן הוא מפורש ב"פרקי דר' אליעזר" (פרק כ"ט) שאליהו הנביא נמצא בכל "ברית". ומטעם זה, פסק הרמ"א בשו"ע (יורה דעה, סימן רס"ה סעיף א') שכל הקהל צריכים לעמוד בשעת הברית, לכבודו של אליהו הנביא שנוכח במקום!]

כתב הר"ד אבודרה"ם הביאו הב"י: מה שמברכין בברית-כן יכנס לתורה ולחופה ולמעשים טובים [אף שהיה צריך להקדים מעשים טובים לחופה] שאלו הן מצות הברית המוטלות על האב כמו שאמרנו וסדרם על זה הסדר דאמרינן (קידושין כט): לעולם אל תלמד אדם תורה ואח"כ ישא אשה והזכיר אחר כך מעשים טובים אף על פי שהוא חייב במצות משהוא בן י"ג מ"מ אינו בן עונשים עד כ' וכבר היה בן י"ח לחופה עכ"ל

יש מי שתרץ כפי שאמר אבודרה"ם שמדובר כאן על המצוות שמוטלות על האבא, כשם שברית מילה על האבא וכן לימוד תורה על האבא וכן מוטל על האבא לחתן את בנו לבן אין יכולת כלכלית להתחתן, אבל מעשים טובים מוטל בעיקר על הברית, אלא שעל האבא מוטל לחנכו אבל עיקר העבודה על הברית לכן מוזכר בסוף ובפרט מגיל י"ג שנה כמעט כל המעשים טובים על הברית ורק האבא מוכיחו אם צריך, לכן מוזכר בסוף מעשים טובים. מכל מקום מתיקנו תפילה זו נלמד זה הזמן להתפלל בעת המילה שהוא עת רצון גדול **סיפור יהודי** יקר שנכח בברית ובשעת הברית התפלל על בחור רווק מבוגר מאוד הנוכח בברית בלי ידיעתו ותוך שלושה חודשים מהברית הוא התחתן. **כתב פלא יועץ ערך ועד**...וראיתי אנשי מעשה שהיו משתדלים לעשות ברית מילה בביתם כדי לזכות שיבוא אליהו זכור לטוב לביתם.

כתוב מדרש תנחומא (פרשת תזריע סימן ז) וביום השמיני ימול בשר ערלתו ויקרא יב ה. אין כתיב כאן שיוציא הוצאות, ראה כמה ישראל מחבבין את המצות, כמה הן מוציאין הוצאות כדי לשמרו, אמר הקדוש ברוך הוא אתם משמחין את המצות, אף אני אוסיף לכם שמחה, שנאמר ויספו עונום בה' שמחה (ישעיה כט יט).

מלון ואחר כך במילה נענש על כך זה מלמדנו כמה גדולה היא המילה ולכן גם על דבר כזה נענש

המוהל בירך את הנהג שהסיעם לברית והברכה התקיימה מספר מוהל שמל ביום כמה בריתות היה לו ברית אחרונה לאותו יום בשעה 7:00 השקיעה 7:15 הוא נהג ברכב פתאום הרגיש שהנהג "סוחב" לצד, הוא הבין שזה פנצ'ר והוא צריך להגיע דחוף לברית, המוהל ועוזרו עצרו רכב ברחוב ולא נתנו לו לעבור ועלו עליו בכפיה, הסבירו לו שהוא מוהל וצריך להגיע דחוף לאולם, הנהג שהיה עם קוקו ועגילים לקח אותם בשמחה, המוהל הגיע בזמן וברית נערכה בזמן, כשיצא מהברית, בעל הרכב עדין חכה לו, אמר להם בואו נחזיר אתכם לרכב הנהג כמעט בכה ביקש אם הוא יכול לברך אותו שגם הוא יזכה לעשות ברית מילה לבנו הוא בן 45 ועדין לא נשוי, המוהל ברך אותו ואכן אחרי שנה הנהג מתקשר אליו שיבא וימול את בנו, הוא התחתן תוך חודשיים ותוך עשרה חודשים מהנשואים נולד לו בן ואחר כך עוד בן, הכל בזכות שסייע לברית וברכת המוהל, היום הנהג שומר תורה ומצוות.

אם התינוק שנתקעה במעלית וחולצה שנאמרו תתיר צורה אם תינוק שנולד להם בן לאחר 11 שנה נתקעה במעלית, הביאו שני טכנאים ולא הצליחו לחלץ אותה מהמעלית, דיברו אתה והיא אמרה לא לחכות לה, כמה שניסו לשכנע אותה היא אמרה שתעשו את הברית עכשיו, המוהל מספר חשבתו, למלא את תפקידו, לשמח ולרגש כפי שהבטחתי. עמדתי מול הקהל ששתק במבוכה. קירבתי את המיקרופון וביקשתי מהם "בואו יחד נבקש ונתפלל לה' יתברך - שהאם כן תהיה בברית." צלילי הניגון "אנא בכח", השיר המיוחד עליו אינני מוותר בכל ברית מילה, מילאו את המקום והתחלתי לשיר יחד עם הקהל, ואז קרה משהו מדהים. במשפט השני של השיר, במילים "תתיר צרורה", דלת המעלית נפתחה בטרקיה, והאם פשוט יצאה נרגשת, מאושרת ושמחה. כולנו הסתכלנו עליה כלא מאמינים, איזו שמחה. כמה דמעות חמות ירדו שם

הסב נגלה בחלום והנכד נכנס בברית אברהם אבינו בגיל 76... ארגון 'ברית יוסף-יצחק' ערך ברית מילה ליהודי בן 76 לאחר שסבו נגלה אליו בחלום וציווה עליו לעשות ברית מילה. שומכר ולדמיר נולד במינסק. סבו היה יהודי חרדי והוא רצה להכניסו בבריתו של אברהם אבינו, אך בנו, אביו של שומכר היה קומוניסט והוא סרב בתוקף למול את בנו. בשבוע שעבר נגלה אליו סבו בפעם הראשונה בחייו, ושאלו "עד מתי תלך כמו גוי ערל ללא ברית מילה? למחרת פתח שומכר עיתון ברוסית והבחין בפרסום של 'ארגון ברית יוסף יצחק' העורך בריתות מילה. הוא מיהר ליצור עימם קשר, ובשעה טובה הוכנס בבריתו של אברהם אבינו, ונקרא שמו בישראל זאב.

אברהם אבינו משה רבנו ודוד המלך באו לברית הוא לא ידע את נפשו מצער: הוא עמד בפרשת דרכים וחיכה לראות האם יש עובר ושב יהודי שיוכל להצטרף ולהשלים לו מניין ר' פנחס עמד כעת בשמחה משפחתית: בן נולד לו למזל טוב. אולם הוא גר בכפר קטן שלא היה בו מניין של עשרה יהודים. מנהג הכפרים באותם הימים היה לשלם ליהודים מכפרים אחרים, שישביתו את עבודת המשק שלהם למספר שעות, ויבואו למניין לברית או לחתונה ולסעודת המצוה. ר' פנחס מיודענו היה כל כך עני, שלא זו בלבד שלא היה בידו כסף לשלם לסעודת הברית, אלא שאף מעות בכדי לקנות כיבוד לסעודת ברית צנועה - לא עלתה בידו. במר לבו יצא ר' פנחס לפרשת הדרכים וחיכה שמא יעבור יהודי ויוכל להשלים לו מניין. שעות הבוקר חלפו להן

ושעות הצהריים נקפו. בצער רב על שנבצר ממנו להביא עשרה יהודים שיהיו בעת הברית, פרץ ר' פנחס בבכי מעומק קירות לבו. כך עמד ובכה זמן מה, כשלתע במרחק הוא רואה עגלה עם נוסעים. ניצוץ של תקווה ניצת בלבו, אולי יהודים הם ויסיכמו לסור לביתי וישלמו מניין בעת הברית. סעודת מצוה אמנם אין, אבל לפחות מניין בברית. העגלה התקרבה ונוסעיה שהתגלו כיהודים שאלו את ר' פנחס בחום: מה לך בוכה יורי? פנחס סיפר. הכל הנוסעים הזמינוהו לעלות לעגלתם אל ביתו: "מחוטנים אנתוני", סיפרו לו, "בדרכנו לחתונה. יש עמנו סנדק ואף רב חשוב וגם מי שיודע לנגן. גם מיני תרגימא ומשקה בשפע לקחנו עמנו אל החתונה וסעודת המצוה של הברית תהיה עלינו". הברית נערכה כהלכה, והתינוק, נקרא "אורי", לימים נודע כהרה"ק רבי אורי "השרף" הקדוש מסטרעליסק (יום פטירתו כ"ב אלול). כשהיה רבי אורי מנהיג לאלפי חסידים, סיפר: אבי לא ידע שבעתו מי היו האורחים, אגלה לכם שבשמים ראו בצערו ושלחו אליי **אברהם אבינו** שיהיה הסנדק, משה רבינו שישמח כרב ודוד מלך ישראל היה זה שניגן והנעים בברית המילה המופלאה. הכל בזכות הצער על שנמנעה ממנו המצוה...

שבת שלום ומבורך ...

שאלה : אדם שהזיק שמת מכונית או בית האם שמים את הנזק של שבירת השמשה בפני עצמו כמה עולה תיקון של שמשה או כמה ירד הרכב או הבית בערכו לפני שהיתה שמשה ואחרי שנשברה השמשה ואת זה ישלם שאז התשלום הוא הרבה פחות מאשר תיקון שמשה בפני עצמה תשובה : דעת החפץ חיים ששמיין את השמשה יחד עם הבית כמה שווה בית עם שמשה ובית ללא שמשה ואת ההפרש ישלם כמו בהמה שאכלה שאין שמים את הערוגה שאכלה בפני עצמה אלא בשישים והוא הדין פה אבל דעת החזון איש (ב"ק סי' ו' ו' ס"ק ג') וז"ל : ונראה דכיון דאין בית עומד למכירה אלא לתקן בדיקה, משלם מה שחבירו מפסיד בהוצאת התיקון, עכ"ל. וכך דעת האור לציון חו"מ חלק א' סימן ד' כדעת החזון איש עיין שם המהלך שלו. וכן משמע מהש"ך חו"מ סימן שפז ס"ק א שכתב שם השולחן ערוך שאם שבר כלי שמים כמה שווה כלי שלם וכמה שווה כלי שבור ואת ההפרש ישלם. וכתב שם הש"ך שאם הוא כלי שאפשר לתקנו מחוייב המזיק לתקנו ולא ישלם את ההפרש, משמע מהש"ך שכל דבר שאפשר לתקנו חייב לתקנו ולא מספיק לשלם את ההפרש והוא הדין שמשה לבית

להזהר מלדבר לשון הרע

מובא בתוספתא מסכת נגעים פ"ו ה"ז כיצד ראיית הנגע ספק יש בו כשני גריסין ספק אין בו ספק ירקרק שבירוקין ואדמדם שבאדומים היה בא אצל הנכה והכהן אומר ואמר לו צא ופשפש בעצמך וחזור בך שאין הנגעים באין אלא על לשון הרע ואין הצרעת בא אלא על גסי הרוח ואין המקום דן את האדם אלא ברתיון [מהקל אל הכבד] הרי נגעים באין על ביתו חזר בו מלדבר לשון הרע טעון חליצה ואם לאו טעון נתיצה הרי נגעים באין על בגדיו חזר בו מלדבר לשון הרע טעון קריעה ואם לאו טעון שריפה הרי נגעים באין על גופו חזר בו מלדבר לשון הרע לאו בדם ישב מחוץ למחנה מושבו ר' שמעון בן אלעזר אומר משום ר' מאיר אף על גסות הרוח נגעין באין שכן מצינו בעזיהו :

הגמרא במסכת ערכין דף טו: אומרת, אמר רבי יהושע בן לוי: מה נשתנה מצורע שאמרה תורה "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו" שיושב מחוץ למחנה, משום שהוא הבדיל והרחיק על ידי לשון הרע בין איש לאשתו בין איש לרעהו, לפיכך אמרה תורה: בדד ישב וגו'. מדה כנגד מדה אמר רבי יהודה בן לוי, מה נשתנה מצורע שאמרה תורה: שמביא שתי ציפרים לטהרתו? אמר ר' קב"ה: הוא עושה מעשה פטופטים, לפיכך אמרה תורה: יביא קרבן פטוי. [ציפרה המצייעת כל הזמן]

במדרש שמות רבה (פרשה א) ויאמר אכן נודע הדבר, אמרו, היה משה, מהרהר בלבו ואומר מה חטאו ישראל שנשתעבדו מכל האומות בעבודת פרך במצרים, כיון ששמע דבריו שדתן רוצה לומר עליו לשון למלך שמשה הרג את המצרי אמר לשון הרע יש ביניהן [צריך להבין כיצד מעשה של אחד מעיד על הכלל וצ"ע] היאך יהיה ראויין לגאולה לכך אמר אכן נודע הדבר עתה ידיעתי באיהו דבר הם משתעבדים.

כתוב באבות דרבי נתן פ"ט רבי שמעון אומר על מספרי לשון הרע נגעים באים עליהם שכן מצינו באהרן ומרים שספרו לשון הרע במשה ובאת עליהם הפורענות שנאמר ותדבר מרים ואהרן במשה (שם י"ב א'): למה הקדים הכתוב מרים לאהרן מלמד שהלכה צפורה ושחה לה למרים הלכה מרים ושחה לו לאהרן עמדו שניהם ודברו בצדיק ההוא. מתוך שעמדו שניהם ודברו בצדיק באת עליהם הפורענות שנאמר ויחר אף ה' בס וילך (שם שם ט'). מה ת"ל וילך מלמד שנסתלק מאהרן ודבק במרים. מפני שלא היה אהרן עסקן בדברים אבל מרים שהיתה עסקנית בדברים מיד נענשה יותר. מרים אמרה עלי היה הדבור ולא פירשתי מבעלי אהרן אמר ועלי היה הדבור ולא פירשתי מאשתי. ואף אבותינו הראשונים היה הדבור עליהם ולא פירשו מנשותיהם אבל הוא מפני שדעתו גסה עליו פירש לו מאשתו. ולא היו דנין אותו בפניו אלא שלא בפניו. ולא היו דנין אותו בודאי אלא בספק. ספק שדעתו גסה עליו ספק שאין דעתו גסה עליו והרי דברים ק"ו ומה מרים שלא דברה אלא באחיה ולא דברה אלא שלא בפניו של משה נענשה אדם הדיוט המדבר דברים בפני חבירו ומביישו על אחת כמה וכמה שיהא עונשו מרובה: ומכוח מעשה זה כתבה התורה מצוות עשה בפרשת כי תצא לזכור כל הזמן את מעשה מרים וכך לא נדבר עליו הרע ומה היא שדיברה באחיה שאוהבת אותו ורק העבירה עליו ביקורת נענשה כך המדבר על חבירו על אחת כמה וכמה שהדבר חמור

עשרה ניסיונות נסו אבותינו את הקב"ה ולא נענשו אלא על לשון הרע ואילו הן. אחד על הים ואחד בתחילת המן ואחד בסוף המן ואחד בשליו הראשון ואחד בשליו האחרון אחד במרה ואחד ברפידים ואחד בחורב ואחד במרגלים זה של מרגלים קשה מכלם בו שנאמר וינסו אותו יחד ועשר פעמים ולא שמעו בקולי כיצא בו וימותו האנשים מוציאי דיבת הארץ רעה במגפה לפני ה' והלא דברים ק"ו ומה ארץ שאין לה לא פה לדבר ולא פנים ולא בשת בקש הקב"ה עלבונו מן המרגלים המדבר דברים כנגד חבירו ומבייש אותו על אחת כמה וכמה שביקש הקב"ה עלבונו: הגמרא פסחים דף ק"ה. ואמרת כל המספר לשון הרע, וכל המקבל לשון הרע ראוי להשליכו ללכלבים **במסכת סוטה דף מב.** אומרת הגמרא ארבע כיתות אין מקבלות פני שכינה: כת ליצים, וכת חנפים, וכת שקרים, וכת מספרי לשון הרע.

מובא בגמרא ערכין טו: תנא דבי רבי ישמעאל: כל המספר

לשון הרע - מגדיל עונותו כנגד שלש עבירות, עבודת כוכבים וגילוי עריות ושפיכות דמים כתוב בפרקי דרבי אלעזר (נ"ה) אמר רבי אלעזר לבנו בני, אל תשב בחבורות האומרים גנאי מחבריהם ובעלי לשון הרע, כי כל הלבדים עולים ובספר נכתבים וכל העומדים שם נכתבים בחבורת לשון הרע עומבא במדרש תנחומא פרשת מצורע סימן א דואג על לשון הרע נטרד, אימתי בשעה שברח דוד לנוב עיר הכהנים וקיבלו [אחימלך], הרגיש שאול וכינס כל עבדיו, ואמר להם יפה אתם עושים לי, כי דוד עשה כל מה שהוא מבקש, ואין אחד מכך גולה את אזני, התחיל דואג לספר לשון הרע, שנאמר ויען דואג האדומי והוא נצב על עבדי שאול ועל ידו נהרגו שמונים וחמשה כהנים נושאי אפוד, ואחימלך כהן גדול, ונוב עיר הכהנים הכה לפי חרב. אמר ר' פדת ברית כרותה להקב"ה בעולם, שכל המספר בלשון הרע לוקה בצרעת, מנין ממה שכתוב בענין זאת תהיה תורת המצורע, המוציא רע כותב הרא"ש מסכת יומא פ"ח ס' יח ארבעה ועשרים דברים מעכבין את התשובה ואלו הן. רכילות. לשון הרע בעל חמה. ובעל מחשבה רעה. והמתחבר לרשע

מדרש תהלים (בזר) מזמור יב [ב] יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות. בר קפרא בשם ר' נתן אמר קשה לשון הרע שכבר בא דוד וכתרו ברוח הקדש, שנאמר יכרת ה' כל שפתי חלקות, קשה לשון הרע משלש עבירות שנקראו מובא מדרש תהילים לט, [ב] [אמרת]י אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. **מעשה** היה במלך פרס שנטה למות ונעשה כחוש ביותר, אמרו לו הרופאים אין לך תקנה עד שיביא חלב לביאה, ותשקה אותה עד שתרפא, שלח אצל מלך שלמה בן דוד, ונטלו בידם ממון הרבה, מיד שלח שלמה וקרא לבניהו בן יהוידע, אמר לו כיצד נוכל למצוא חלב לביאה, אמר ליה בניהו תן לי עשרה עזים, הלך הוא ועבדי המלך לגוב אריות, והיתה שם לביאה מינקת גוריה, יום ראשון עמד לו מרחוק והשליך לה אחת ואכלה, יום שני נתקרב מעט [והשליך אחרת], וכן בכל יום ויום, לשם עשרה ימים נתקרב אצלה עד שהיה משחק עמה, וממשמש בעטיניה, ולקח מחלבה והלך לו לדרכו, ובאו אצל שלמה ופטרו לשלום, והלכו לדרכם, כשהיו בחצי הדרך ראה אותו רופא בחלומו והיו אבריו מהרסין זה עם זה, הרגלים אומרים אין בכל האיברים כמונו, שאם לא הלכנו לא היה הגוף יכול להביא מן החלב, ענו הידיים ואמרו אין כמונו, שאם לא היינו ממשמשיין לא היה יכול להביא מן החלב, [העיניים אמרו אנו למעלה מן הכל, שאם לא היינו מראים לו הדרך, לא היה נעשה כלום]. ענה חלב ואמר אני למעלה מכם, שאם לא נתתי העצה, לא הועלתם בדבר כלום. ענה הלשון ואמר אני טוב מכם, שאם לא הדיבור מה הייתם עושים, ענו כל האיברים והשיבו ללשון, איך לא יראת להדמות אלינו, ואתה יושב במקום חשך ואפלה, ואין בך עצם ככל האיברים, אמרה להם הלשון היום תאמרו שאני שולטת בכם. כשניעור האיש משנתו שמר החלום בלבו והלך לדרכו, נכנס אצל המלך, ואמר לו הא לך חלב כלבא שבקשנו שבישלך ותשתה, מיד קצף המלך עליו וצוהו לתלותו, כשהלך לתלותו התחילו כל האיברים רועדים, אמר להם הלשון הלא אמרתם לכם היום שאין בכם ממש, אם אני מציל אתכם תודו לי שאני שולט עליכם, אמרו לו הן, מיד אמר הלשון לתולים אותו השיבוני אל המלך, השיבוהו אל המלך, אמר לו למה צוית לתלותי, אמר להם שהבאת לי חלב כלבא, אמר לו ומה אכפת לך, ויהא לך רפואה, ועוד ללביאה קרוין כלבא, לקח ממנה ושתה ונתרפא, ונמצא שהיה חלב לביאה, ופטרו אותו לשלום, אמרו לו כל האיברים, עששו אנו מודים לך שאת שולטת על כל האיברים, הדא הוא דכתיב מות וחיים ביד לשון (משלי יח כא), אמר דוד אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני.

הגר"א כותב שאם אדם חוסס פיו זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך וברייה יכולים לשער

מילי דביחזתא :. הבעל בא בחפץ לב לעזור בניקיונות לפסח ומספר אתם חייבים לדעת מה קרה לה בפסח: ניקיית את כל הבית עם שואב אבק ואוזניות, ושגמרתי לשאוב את כל הבית גילתי שהשואב לא היה בשקע.....

רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיחותא ודחי רבנן לסוף ישיב באימה ופתח בסוגיא [שבת ל:]

העלון מוקדש להצטרות חידושי דניאל פארגוני ובני ביתם: שחי יתברך יצילם במאד מאד והקב"ה ימלא את כל משאלות ליבם לטובה ויתקיים בהם הפסוק ימלא ה' כל משאלותך ויקיים בהם הפסוק והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פריו יתן בעתו וכל אשר יעשה יצליח